

RADA BJELJAC

Svaka slika jedna priča

Foto: Amer KAJMOVIĆ

Ciklus minijatura „Zlatni gradovi“ je nastao tokom boravka u Sloveniji • Više samostalnih izložbi, od kojih izdvajamo onu veoma zapaženu iz 2003. godine u galeriji „Mak“ • Zaljubljenik i lijepe pjesničke riječi

Sarajka Rada Bjeljac u svom dugogodišnjem likovnom opusu broji pet stotina slika, među kojima se izdvajaju ciklusi minijatura „Zlatni gradovi“, radeni u tehnici slikanje na staklu. Više puta je izlagala svoje radove, a iza nje je nekoliko samostalnih izložbi, zajedničkih, ali i internacionalnih u okviru internacionalne umjetničke kolonije „Lent 1999“ u Mariboru. Nakon povratka iz Slovenije 2003. godine izlaže u galeriji „Mak“ u Sarajevu zajedno sa članovima Slovenskog kulturnog društva „Cankar“, potom je u ovom prostoru uslijedila samostalna izložba, svojevrsna retrospektiva njenih radova.

Rada Bjeljac nakon završenog Pravnog fakulteta i postdiplomskog specijalističkog studija u Beogradu danas radi kao sudija u Općinskom sudu I u Sarajevu, ali ljubav prema slikarstvu oduvijek je njena vodilja kroz umjetničko stvaralaštvo. Sklonost ka likovnoj umjetnosti ispoljila je još u školskim danima, redovno je učestvovala na likovnim izložbama na kojima je bila i nagrađivana.

U čuvenom sarajevskom Akademskom kulturno-umjetničkom društvu „Seljo“ igrala je folklor i s njima proputovala skoro cijeli svijet. U „Selji“ je pohađala i likovnu sekciju, sudjelovala u više likovnih radionica. Posebno se zainteresirala za slikanje na staklu. Kada je prekinula igrati folklor, ostaje u „Seljinoj“ likovnoj sekciji, a pohađala je i privatne časove u Skenderiji, koje su držali dva akademska slikara.

Tokom rata otišla je u Sloveniju. Tu ponovo počinje slikati u potrazi za svojim identitetom. U Novom Mestu je imala prvu samostalnu izložbu, zatim u Vodnikovoj

domaćiji u Bosanskohercegovačkom centru u Ljubljani izlagala je zajedno sa djecom iz Bosne i Hercegovine pod vodstvom Ismara Mujezinovića. Tokom boravka u Sloveniji posjećivala je brojne seminare, a držala je i časove slikanja.

Njene minijature radene tehnikom slikanja na staklu protkane su živim bojama. Svojom ljepotom plijene i zadivljuju posebnom stvaralačkom energijom. Stoga i ne čudi da je mnoge svoje slike Rada, većim dijelom, poklanjala svojim prijateljima širom svijeta, od Evrope do Amerike, i ima ih na svim kontinentima.

Inače, Rada je likovno stvaralaštvo započela akvarelima. Kaže da joj je ova tehnika bila jako bliska.

„Voljela sam tu prozirnost boja, voljela sam akvarel zbog toga što nije imao granica. Posebno me interesovala ta tehnika prelijevanja boja, utapanje boje u boju“, objašnjava ona dodajući da je nakon toga okupirala tehnika ulja na staklu.

„U Sloveniji sam mnogo radila sa akrilom. To su boje između uljanih i tempera, pa sam radila na platnu, na kartonu, a onda sam

Otvaramo vrata života

Svoj pogled na svijet Rada Bjeljac je utkala i u pjesničke stihove. Kaže nam, poeziju je pisala i prije rata, ali je nije objavljivala. Njena prva objavljena pjesma bila je „Bajka“, objavljena u dnevnom listu Dolenjski list u Novom Mestu, zatim u časopisu za izbjeglice iz Bosne i Hercegovine.

Još nekoliko Radinih pjesama je objavljeno u periodu kada je boravila u Sloveniji. Njena pjesma „Hajde splećimo cvijet“, koja je uglazbljena, izvedena je na priredbi UNICEF-a u „Cankarevom domu“ u Ljubljani. Dok je stvarala ovu pjesmu, nastala je i takva slika, a o njoj kaže:

„Kroz pjesmu, ali i na slikarskom platnu, želje-

počela slikati na staklu. Tada je nastao ciklus minijatura Zlatni gradovi.“

Po povratku u Sarajevo Rada Bjeljac nastavlja raditi minijature na staklu.

„Za mene je svaka slika jedna priča, jedna poruka. Čovjek bojama izražava ono što je zamislilo. To je za mene komunikacija sa ljudima, sa svijetom oko mene. Šta i na koji način slika, kojim bojama slika, kojim linijama, šta mu je na slici otvoreno, šta mu je na neki način zata-

la sam da izrazim upravo ono što vidim, gdje se vide različiti ljudi, različiti kosmosi, sveukupnost različitosti. Svako moje djelo je na neki način poruka svijetu. Želim istaći da u ovom vremenu u kojem živimo ljudi su ograničeni na hiljadu načina. Ipak, i ljudi treba da imaju hrabrosti, da imaju želju da budu ono što u stvari i jesu, a to je da budu ljudi ne samo jednog geografskog područja nego i šire od toga jer jedna izreka kaže da se kreativnost hrani različitostima, znači, čovjek treba da bude otvoren da prima i da daje. Rečenicom Sjećanja, ptice sjevera, otvore vrata tame... želim reći kako su ona nekada za nas zatvorena, a nekada otvorena, a i jedna i druga su naš život“, ovim riječima Rada Bjeljac prenosi svoja razmišljanja, osjećaja, stremljenja.

mnjeno, sve su to poruke slikara, a sa druge strane i poruka onog što je apsorbirao od svijeta da bi to svijetu mogao da vratiti. To je njegov ugao gledanja, doživljaja... To je nešto što čovjek nosi u sebi i živi svakodnevno, bez obzira da li slika ili ne. On to unosi u svoju svakodnevnicu. Da li je to izraženo u nekoj hipersenzibilnosti ili je, zahvaljujući talentu, pretočeno u sliku, nešto je što daje energiju, uzvraća čak i onda kada nismo svjesni“, naglašava naša sagovornica.

Posljednjih godina Rada Bjeljac veoma malo vremena uspijeva odvojiti za svoju ljubav prema slikarstvu i poeziji. Prošle godine je tek za vrijeme godišnjeg odmora uspjela uraditi dvije-tri slike. Ovaj predah objašnjava:

„Posao sudije traži kompletnog čovjeka. Nemoguće je uz ovaj posao, posebno u današnje vrijeme, odvojiti vremena i za moje hobije. A uz slikarstvo volim pisati i poeziju“, rekla nam je na kraju razgovora Rada Bjeljac.